

[Ove Hansen.]

betyde, at de stort set efter ministerens opfattelse holdes skadesløse, medens det for omegnskommunernes vedkommende vil betyde, at disse kommuner nu skal udrede tilsvaret, hvilket vil være ensbetydende med, at skatteudskrivningen almindeligvis forhøjes med tilsvarets størrelse. Det bliver således ikke længere erhvervsskatteyderne alene, der skal betale til centralkommunen, men samtlige skatteydere i omegnskommunen.

Om denne ordning er den helt rigtige, skal jeg ikke kunne udtale mig om på nuværende tidspunkt, men jeg synes, den giver et godt grundlag for at nå et resultat, selv om centralkommunerne vel føler, at den compensation, de får, er for ringe, og omegnskommunerne føler, at det tilsvaret, som de skal udrede, er for stort. Der kan naturligvis være særlige lokale problemer eller forhold, der gør sig gældende; dem må vi så se nærmere på i det udvalg, der skal arbejde med lovforslaget.

Jeg henstiller til de kommunalbestyrelser, hvis kommuner berøres af lovforslaget, at se bort fra små lokale interesser. Skal vi nå et resultat og have erhvervsskatten fjernet, må vi alle medvirke dertil, enten ophævelsen medfører en øget indtægt eller en øget udgift for den kommune, man repræsenterer. Jeg ved, at der er kommunalfolk, der nærer nogen ængstelse for forslaget, ikke fordi de pågældende er imod erhvervsskattens ophævelse, men fordi de ikke ved, hvad der vil ske, når denne 3-årige afløsningsordning udløber. Jeg forstår godt de betænkeligheder, der kan være, men jeg tror netop, det er en fordel at få en midlertidig ordning, således at de erfaringer, der indvindes, kan give et godt grundlag for den endelige løsning.

Når mit parti gerne vil være med til at ophæve erhvervsskatten, skyldes det bl. a., at de forudsætninger, der var til stede, da vi fik loven i 1937, ikke eksisterer mere. Foruden at yde compensation til erhvervskommunen har loven også haft til hensigt

at forhindre opståen af de såkaldte skattefykommuner. I 1937 udgjorde de kommunale skatter en væsentlig del af den samlede beskatning; i dag forholder det sig anderledes, idet det nu er statsskatten, der udgør hovedparten. Muligheden for, at der kan opstå skattefykommuner, er således formindsket betydeligt. Dertil kommer, at det foreliggende lovforslag også skal ses i forbindelse med rateskalabestemmelserne i forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Endelig foreslår ministeren, at den særlige udligningskat mellem de tre hovedstadskommuner, København, Frederiksberg og Gentofte, suspenderes, også for en 3-årig periode. Udligningsloven skulle i forvejen have været til revision i indeværende folketingsår, men som følge af lovforslagene om ændringer i den personlige skat til kommunen og om ophævelse af erhvervsskatten foreslås det, at der også her etableres en midlertidig ordning de tre hovedstadskommuner imellem, en ordning, der går ud på, at udligningstilsvaret erstattes af et fikseret beløb, nemlig tilsvaret for regnskabsåret 1957-58 med et tillæg på 5 pct. det første år og 10 pct. i de to efterfølgende år. Jeg tror, det er klogt at tage hele spørgsmålet om udligningen de tre kommuner imellem op til en grundig revision, og jeg kan derfor tiltræde den midlertidige ordning, der her foreslås.

I tilknytning til de foreslåede ændringer i de kommunale skattelove har socialministeren fremsat 3 lovforslag, der dog udelukkende er af teknisk karakter. Det drejer sig om beregningsgrundlaget for den mellemkommunale refusion af visse udgifter i henhold til lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring samt lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring. Jeg kan på mit partis vegne anbefale alle lovforslagene til vedtagelse.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede indenrigsminister for den mulighed, der nu er givet for at få erhvervsskatten fjernet.